

[Rytter.]

om jeg saa maa sige at aflaste Justitsministeren, saa at Ministeren ikke behøver at gribe til saa skræppe Midler, tror jeg derimod vil virke uheldigt. En Embedsmand er nemlig i mange Tilfælde nødt til at udtale sig, og Loven vil da her komme til at lægge en unødvendig og for stærk Bremse paa vedkommende.

Med Hensyn til Spørgsmaalet om Pressens Stilling er Udvalget jo enigt med Ministeren og navnlig ogsaa enigt i den Formulering, der nu er foreslaaet af Ministeren. Vi mener ligesom Pressen, at Bestemmelsen maaske ikke vil faa saa stor Betydning. Nogen Betydning vil den dog faa, nemlig over for dem, der bliver alt for vidtgaende; dem vil man kunne slaa ned paa fra Administrationens Side, og det maa man haabe paa vil ske.

Jeg har udviklet de Grunde, der har været afgørende for Partiet Venstre. Nu er imidlertid tre Partier her i Tinget blevet enige om denne Sag, og det har for vort og jeg tør sige for mit personlige Vedkommende været aldeles afgørende. Lad os se at faa Sagen igennem; vi kan ikke blive ved Aar efter Aar at strides om disse Spørgsmaal! Men jeg knytter dertil den Henstilling til Justitsministeren, som ogsaa blev udtalt af den ærede Ordfører (Godskesen), at vi nu maa faa Ro om dette vigtige Spørgsmaal, saa at der ikke stadig skal fremkomme Forslag om Ændringer, hvilket kun kan medføre Uvished og Utryghed med Hensyn til Retsplejen, ikke blot for Embedsmændene, men ogsaa for Befolkningen. Jeg haaber, at dette Forslag, som er Nr. 26 i Rækken siden 1919, maa kunne danne Afslutningen for nogle Aar.

Zahle: Jeg skal først anbefale de Ændringsforslag, som er tiltraadt af mig paa mine Partifællers Vegne. Det ene er det, der gaar ud paa, at man med Hensyn til den offentlige Votering i Højesteret indskrænker sig til en skriftlig Motivering af Særstandpunkter uden Navns Nævnelser. Da det for mig staaar saaledes, at den offentlige Voterings gode Resultat er en Retsbelæring, som ellers ikke kunde erhverves, er det for mig ikke af den største Betydning, at Navnet paa de paagældende dissentierende Højesteretsdommere kommer frem, men at selve Argumentationerne kommer frem; deraf faar man Retsbelæringen, og derfor tilfredsstiller dette Ændringsforslag mig.

Dernæst tiltræder jeg det Ændringsforslag, der gaar ud paa, at det ikke er til-

ladt, inden der gaar Dom i en Retssag, at fremsætte Udtalelser, som er egnede til paa uforsvarlig Maade at paavirke Dommerne, Domsmændene eller Nævningerne med Hensyn til Sagens Afgørelse. Jeg opfatter dette „paa uforsvarlig Maade“ saaledes, at det skal være Ytringer, som ikke fremsættes paa en sømmelig Maade, hvad Formen angaar, og ikke i god Tro, hvad Indholdet angaar. Ellers tror jeg ikke, man kan erklære Ytringer af den Beskaffenhed for uforsvarlige, og derfor har jeg kunnet gaa ind for denne Affattelse.

Der er saa af begge de foregaaende Talere udtalt Ønske om, at der nu maatte komme Ro om Retsplejen. Jeg mener ogsaa, at naar vi nu har faaet disse principielle Ændringer i Retsplejeloven gennemført, kan der for saa vidt komme Ro over Retsplejen, som der ikke mere, i nogen Tid da, vil blive Tale om principielle Ændringsforslag til Retsplejeloven. Derimod tror jeg, der bestandig vil fremkomme et og andet Forslag om en mindre Ændring i Retsplejeloven, for Retsplejen er en saa levende Institution, at der stadig er noget nyt at iagttage, og som Resultat af disse Iagttagelser kan der bestandig fremkomme nogle mindre Forslag. Det viste sig jo ogsaa, at i de Aar, hvor den ærede foregaaende Taler var Justitsminister, fremkom der adskillige Forslag om Ændringer i Retsplejen, uagtet det ærede Medlem er saadan en varm Tilhænger af, at der skal være Ro om denne Sag. Det beroede paa det, som Professor Goos i sin Egenskab af Medlem af dette høje Ting i sin Tid udtalte, nemlig at Kravet om en dybtgaaende Reform af Retsplejen ikke kan dø her i Landet, før det er blevet ført ud i Livet.

Det ærede 4de tingvalgte Medlem (Rytter) sagde, at efter at vi havde faaet en Kodifikation med den nye Retsplejelov, skulde vi være holdt op at arbejde paa videre Udvikling af Retsplejen. Men den Kodifikation, vi fik i sin Tid, maa man huske paa, fremkom paa en ganske særlig Maade. Det var, fordi Venstres andet Ministerium havde gennemført en Retsplejereform, som var yderst mangelfuld; navnlig knyttede der sig til den overordentlig store Mangel, at Anklagemyndighed og Domsmagt ikke var adskilt fra hinanden. Denne Retsplejelov traadte derfor aldrig i Kraft. Da det første radikale Ministerium kom til her i Landet, blev der stillet Forslag om at ændre dette, og saa fik vi Venstres Retsplejelov gennemført med Indførelse af Adskillelse mellem Anklagemyndighed og